

РЕШЕНИЕ

№ 7921

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 12.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4938** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 и сл. от Данъчно-оисурителния процесуален кодекс / ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Хаос Софтуер“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. М., чрез адв. А. Т., съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.4, ап.10 срещу отказ за издаване на документ изх. № 2553-03-170 1/25.03.2022г. на Директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № АУ-7/09.05.2022г. на Директора на ТД на НАП-С..

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.95 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и данните по делото съдът установи от фактическа и приема от правна страна, следното:

Дружеството жалбоподател е подало искане за издаване на Удостоверение на местно лице за 2021г., с вх. № 2553-03-170/21.03.2022г. и искане за издаване на Удостоверение за местно лице за 2020г. с вх. № 2553-03-171/21.03.2022г. С цитираните искания е посочено, че удостоверението е необходимо да потвърди, че

дружеството „Хаос Софтуер“ ООД е данъчнозадължено лице по смисъла на ЗКПО и подлежи на облагане с корпоративен данък в Република България, без право на освобождаване, като същото е необходимо да послужи пред Чешките власти с цел прилагане на Директива 2003/49/ЕО на Съвета от 3 юни 2003 относно общата система на данъчно облагане за плащания на лихви и роялти между свързани дружества от различни държави членки/Директивата/.

Двете искания са разгледани съвместно. За да постанови отказ за издаване на посоченото удостоверение, Директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, при ТД на НАП – С. с писмо изх. № 2553-03-170#1/25.03.2022г. е приел, че като правен инструмент, директивите, обвързват всяка държава членка само по отношение на резултата, който националният законодател избира с какви средства да постигне. От друга страна - СИДДО представляват международни договори с цел насърчаване икономическите връзки между държавите и избягване на двойното данъчно облагане върху имуществото, без да създават възможности за заобикаляне или отклонение от данъчното облагане. Като е посочил, че между Република България и Република Ч. е налице ратифицирана и влязла в сила СИДДО, която е с пряко приложение, за разлика от Директива 2003/49/ЕО, органа е постановил отказ за издаване на удостоверение поради липса на процедура по приложение на Директивата, съответно наличие на такава по приложение на цитираната СИДДО.

Същите изводи са възприети и изведени и в акта на горестоящият административен орган, а именно - Решение № АУ-7/09.05.2022г. на Директора на ТД на НАП-С..

Така постановеният акт е неправилен. Същият се явява едновременно материално и процесуално незаконосъобразен, поради следните съображения:

На първо място и по силата на съображение 4 от преамбюла на Директивата, "Премахването на данъците върху плащанията на лихви и роялти в държавата-членка, където възникват, независимо дали се събират чрез удържането им при източника или чрез определянето им на базата на данъчни декларации, се явява най-подходящото средство за елиминиране на гореспоменатите формалности и проблеми и за гарантиране на уеднаквяването на данъчните условия за вътрешните и трансграничните операции. Особено необходимо е да се премахнат такива данъци по отношение на плащания, които се извършват между свързани дружества от различни държави-членки, както и между места на стопанска дейност на такива дружества".

Като продължение и съгласно чл.3 от Директивата, за нейните цели,

а) „дружество от държава-членка“ означава всяко дружество:

i) което приема една от формите, изброени в приложението към настоящата директива; и

ii) което, съгласно данъчните закони на дадена държава-членка, се счита за утановено в тази държава-членка и, по смисъла на конвенцията за двойно данъчно облагане на доходите, подписана с трета страна, не се счита за установена за данъчни цели извън Общността; и

iii) което е предмет на данъчно облагане с един от следните данъци без освобождаване, или с данък, който е идентичен или подобен, и който се налага след датата на влизане в сила на настоящата директива като допълнение към или вместо тези съществуващи данъци:

Съгласно консолидараната версия на нормативния акт / Е.:

<http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/2013-07-01/>, и в частност - текста на чл.3 „МЗ“ изрично посочва „корпоративен данък в България“, а текста на Приложение към чл.3б.“а“ от Директивата, подточка “аа“ сочи: Дружества, които съгласно българското право са познати като: „събирателното дружество“, „командитното дружество“, „дружеството с ограничена отговорност“, „акционерното дружество“, „командитното дружество с акции“, „кооперации“, „кооперативни съюзи“, „държавни предприятия“, регистрирани в съответствие с българското право и извършващи търговски дейности.

В този смисъл сред предметният обхват на директивата изрично е посочен както вида данък, чието приложение посредством облагането, спада в приложното поле на Директивата, така и съответната категория юридически лица в България.

Макар в първоначалната версия на директивата, България да не присъства/тъй като не е била член на ЕС към дата на приемането на акта/, то след присъединяването към ЕС и приетите изменения в Директивата, резултат от Директива 2006/98/ЕО на Съвета от 20 ноември 2006 година за адаптиране на някои директиви в областта на данъчното облагане поради присъединяването на България и Румъния, то същата придобива задължителен, правнообвързващ държавата характер.

Нормата на чл.2 Член 2 от Директива 2006/98/ЕО изрично предвижда задължението за държавите-членки да въведат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива преди датата на присъединяване на България и Румъния към Европейския съюз. Те незабавно съобщават на Комисията текста на тези разпоредби и таблица на съответствието между тези разпоредби и настоящата директива. По този начин съюзният законодател гарантира действието на посоченият нормативен акт между всички ДЧ, като урежда отношенията и с новоприсъединените държави – България и Румъния.

От своя страна, текста на чл.3 от Директива 2006/98/ЕО гласи, че директивата влиза в сила на датата на влизане в сила на Договора за присъединяване на България и Румъния. В този смисъл следва да се приеме, че и разпоредбите на Директива 2003/49/ЕО пораждаат действие за България от датата на влизане в сила на договора за присъединяване на страната към ЕС.

Така, при несъмнено установената приложимост на Директива 2003/49/ЕО, следва да се акцентира върху текста на чл.7 съгласно който ДЧ въвеждат в сила необходимите закони, подзаконови и административни разпоредби, за да се съобразят с настоящата директива, не по-късно от 1 януари 2004 г. На плоскостта на чл.3 от Директива 2006/98/ЕО следва да се приеме, че към датата на присъединяването си, България следва да е въвела в сила необходимите закони, подзаконови и административни разпоредби за да се съобрази с директивата.

В тази връзка България безспорно следва да се съобрази с условията за освобождаване по чл.1 и сл. от Директивата, за установяване на което именно обстоятелство е необходимо и издаването на процесното удостоверение посочващо подлежи ли дружеството-жалбоподател на облагане с корпоративен данък без право на освобождаване.

В настоящият казус, административния орган се е позовал на факта на нетранспониране на Директивата за да откаже приложението и. Посочената конструкция е дълбоко порочна и правно нетърпима. Държавата не може да се позове на неизпълнение на собствено задължение, каквото е задължението за транспониране на съюзна директива, за да обуслови неприложимост на директивата, при това в ущърб на частно-правен субект. Всъщност, макар от текста на решението да се чете някакъв опит за противопоставимост на нетранспорирана Директива с ратифицирана СИДДО, същият опит не следва дори да се анализира, дотолкова, доколкото понастоящем въпроса касае само процедурата за издаване на удостоверение, а евентуалното материално-правно противоречие, както и наличието на разписана административна процедура обезпечаваща изпълнението на една СИДДО, представляват въпроси неотносим към необходимостта от наличие на такава процедура с цел изпълнение изискванията на Директивата.

Макар с пряк адресат – ДЧ, Директивата е насочена да създаде права и задължения за частно-правните субекти с оглед общия, унифициран режим на данъчно облагане. В този смисъл правоимащите лица са именно частно-правните субекти, а как и доколко те отговарят на условията за облагане е въпрос, произтичащ от съответствието с разписаните материално-правни предпоставки в самата Директива. Същият въпрос не е анализиран изобщо от административния орган.

Ето защо, като се е задоволил само да постанови отказ поради липса на процедура по издаване на исканото удостоверение, административния орган е постановил материално незаконосъобразен акт.

Същият следва да се отмени, а преписката да се върне на органа за произнасяне по депозираното искане по същество, с оглед преценката за съответствие на обстоятелствата, заявени от дружеството „Хаос Софтуер“ ООД с материално-правните условия на приложимото законодателство, в т.ч. националният закон, съюзното законодателство и действащите двустранни спогодби и международни актове, регулиращи материята, които съдът не следва да изброява нито индивидуално, нито изчерпателно. Именно необходимостта от преценка на специализираната администрация по материално-правното приложение на секторното законодателство налага и извода, че е налице обстоятелство непозволяващо решаване на въпроса по същество от настоящият състав, респ. преписката следва да се върне на административния орган /арг. чл.173 ал.2 от АПК/.

В последното заседание по делото, процесуалният представител на жалбоподателят е представил списък на разноските и е поискал същите да му бъдат присъдени. По делото са представени фактури от 10.06.2022г. и от 09.12.2022г., придружени от съответни преводни нареждания, като видно от молбата за присъждане на разноски и списъка към нея - претенцията на страната включва сумата от 5700лв. адвокатско възнаграждение, сумата от 50лв. държавна такса и сумата от 150лв. държавна такса за обжалване пред ВАС по частното производство, развило се по делото.

Ответната страна е направила своевременно възражение за прекомерност, поради което и в съответствие с чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и с оглед фактическата и правна сложност на

делото, съдът счита, че претенцията на страната досежно заплатеното адвокатско възнаграждение следва да се уважи в размер на 1000лв.

На страна следва да се присъди и заплатената държавна такса в размер на 50лв. за образуване на настоящето производство.

Относно претенцията за заплащане на сумата от 150лв., представляваща заплатена държавна такса за частна жалба пред ВАС по развилото се частно производство в рамките на спора, съдът счита, че същата може да бъде присъдена единствено от ВАС. Първоинстанционният съд се произнася за разноси по водене на дело във ВАС единствено в хипотезата на чл.226 АПК. В настоящият случай делото по частният спор е приключило и страната е могла и е следвало да поиска разноси от компетентният съд, произнесъл се с окончателен акт по спора, както от следва от нормата на чл.236 вр. чл.228 вр. чл.172а ал.1 т.7 от АПК. В този смисъл претенцията и понастоящем е неоснователна.

С оглед изложеното съдът приема, че на жалбоподателя следва да се присъди общо сумата от 1050/хиляда и петдесет/ лева съдебно-деловодни разноси.

Мотивиран така и на основание 96 от ДОПК, Административен съд София - град, 74 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на документ изх. № 2553-03-170 1/25.03.2022г. на Директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № АУ-7/09.05.2022г. на Директора на ТД на НАП-С..

ИЗПРАЩА делото като преписка на Директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, при ТД на НАП – С. за издаване на документ по искане за издаване на Удостоверение на местно лице за 2021г., с вх. № 2553-03-170/21.03.2022г. и искане за издаване на Удостоверение за местно лице за 2020г. с вх. № 2553-03-171/21.03.2022г., депозирани от „Хаос Софтуер“ ЕООД.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП - С. да заплати на „Хаос Софтуер“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата 1050/хиляда и петдесет/ лева съдебно-деловодни разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: